

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.918 van 2 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat M. TREMMERY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde een Russische onderdaan van Tsjetsjeense origine te zijn.

U bent afkomstig van het dorp Verchnyj Naur gelegen in het Nadteretsjnoe district.

In 2003 verliet u uw toenmalige echtgenoot, Gilayev Sultan, omdat deze een tweede vrouw huwde en met jullie beiden wou samenleven. U nam hierbij jullie enige kind, uw dochter Rayana, mee.

Op 30/06/2004 pakte uw ex-man u uw dochter echter af.

Begin juli 2004 trok u samen met uw tante en een tante van Sultan naar uw voormalige echtgenoot om uw dochter terug te krijgen. Vanwege de bemiddeling van zijn tante stond Sultan het toe dat u uw dochter terug kon meenemen. Bij jullie vertrek kreeg deze tante echter een hartstilstand en overleed ter plaatse. Na haar dood vertrok u samen met uw dochter en tante naar huis.

Kort na de begrafenis, op 02/08/04, kwam uw ex-man samen met een vriend naar u toe om uw dochter opnieuw weg te nemen. Hij bedreigde u daarbij te vermoorden. Hij beschouwde u als de schuldige voor het overlijden van zijn tante. Het was de laatste keer dat u uw dochter zag. Pogingen om haar terug te krijgen mislukten.

Sindsdien vreest u dat uw ex-man, die tevens een voormalige rebel was, op u de bloedwraak zal toepassen.

Om deze reden hield u zich verborgen en besloot u een tweede maal te huwen.

U verbleef reeds voor uw tweede huwelijk in Grozny waar u in de bouw werkte. U had er geen vast adres maar huurde afhankelijk van het werk een flat. De laatste jaren woonde u op deze wijze in gorodok Mayakovski in de Staropromyslovskiwijk.

In december 2005 huwde u Istamulov Salavudin (O.V. 6133962), die u via diens zus had leren kennen.

U bleef na het huwelijk voornamelijk in Grozny wonen en bezocht uw nieuwe echtgenoot in Ekazjevo slechts maandelijks.

Omwille van zijn problemen alsook omwille van de dreiging die uitging van uw ex-man besloot u samen met hem de Russische Federatie te verlaten.

Jullie reisden, in het gezelschap van uw schoonbroer, eerst naar Nazran waar u een minibus nam met bestemming Brest. In deze stad aangekomen werden u en uw echtgenoot in een vrachtwagen verstoppt die naar België reed.

U kwam in België toe op 21/08/2007 en vroeg diezelfde dag asiel aan.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië en de situatie voor Tsjetsjenen in Rusland is problematisch, maar tevens complex (cfr bronnen bijgevoegd in het administratief dossier). Het risico bij terugkeer is afhankelijk van tal van factoren. Vandaar het belang om de individuele situatie van elke persoon goed te kennen.

De situatie in Tsjetsjenië is sinds het begin van de oorlog in 1999 sterk geëvolueerd. Hoewel er zich nog regelmatig gewelddadige incidenten voordoen (doelgerichte aanslagen door Tsjetsjeense strijders en veelvuldige schendingen van de mensenrechten in de vorm van illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, verdwijningen en foltering, waaraan de lokale ordetroepen, bestaande uit en geleid door Tsjetsjenen, zich vaak schuldig maken), is er nu niet langer sprake van een grootschalig militair offensief door het Russische leger op gans het Tsjetsjeense grondgebied. Gevechtshandelingen tussen het federale leger en de Tsjetsjeense strijders zijn geconcentreerd in bepaalde regio's en beperken zich doorgaans tot kortstondige schermutselingen. Het lokale bestuur en de ordehandhaving zijn grotendeels opnieuw aan Tsjetsjenen overgelaten en steeds vaker zijn de Tsjetsjenen verantwoordelijk voor de gewelddadige incidenten. Bijgevolg kan men niet beweren dat elke Tsjetsjeen per definitie slachtoffer is in dit conflict of bij terugkeer een risico loopt.

Voorts is de situatie in Rusland niet van die aard dat er voor personen die Tsjetsjenië verlaten hebben per definitie in Rusland een intern vluchtalternatief bestaat. Ook wat dit aspect betreft

is de situatie, de mogelijkheid tot (her)vestiging en het risico bij terugkeer sterk afhankelijk van persoon tot persoon. Verschillende factoren kunnen hierop een invloed hebben en bepalen of een individuele Tsjetsjeen meer of minder risico loopt: de plaats en periode waar hij verbleven heeft, de aanwezigheid van een sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen, de eigen financiële situatie, de politieke en socio-economische situatie in een bepaalde plaats of regio die bepalend is voor de mate waarin spanningen voorkomen, en dergelijke meer. Bijgevolg kan er evenmin gesteld worden dat vestiging elders in de Russische Federatie in alle gevallen uitgesloten is.

De vrees van vervolging of het risico op ernstige schade die een Tsjetsjeen in Tsjetsjenië of elders in de Russische Federatie loopt is dus afhankelijk van waar, wanneer en in welke omstandigheden hij ergens verbleven heeft en welke feiten men er beleefd heeft. Daarom blijft het belangrijk om steeds de reële individuele situatie van elke persoon te kennen en evalueren.

Wat u betreft moest worden vastgesteld dat uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Zo moet vooreerst worden vastgesteld dat uw verklaringen als zou u na uw huwelijk in december 2005 met Istamulov Salavudin in Grozny zijn blijven wonen en uw echtgenoot die in Ekazjevo (Ingoesjetië) verbleef slechts maandelijks bezocht hebben niet aannemelijk zijn. U noch uw echtgenoot konden immers aannemelijk maken dat deze laatste er sinds 2003 verbleef.

Dit werd vastgesteld op basis van het feit dat uw echtgenoot maar bitter weinig concrete informatie kon verschaffen over zijn verblijfplaats en huisbaas enerzijds en op basis van verscheidene inconsistenties tussen uw verklaringen en die van uw echtgenoot anderzijds. Dit werd als volgt uiteengezet in de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot werd genomen:

“Er diende in deze zin te worden geconstateerd dat u niet aannemelijk kan maken sinds september 2003 in Ekazjevo te hebben verbleven.

Zo werd vastgesteld dat u uw woonplaats in dit dorp op geen enkele manier kan situeren.

U bleek met name het adres van uw verblijfplaats niet te kennen en kon daarboven geen informatie geven die een lokalisering mogelijk maakt.

Op dezelfde wijze kon u geen enkel gebouw in Ekazjevo benoemen en situeren (CGVS I p.9).

U gaf aan dat uw blindheid er u niet toe in staat stelde deze informatie te vergaren. Deze verklaring is echter onaannemelijk gegeven het feit dat u over andere, soortgelijke zaken wel informatie kan verschaffen. Zo wist u details van de woning waarin u verbleef te geven (een particulier huis waar u op de eerste verdieping woonde; CGVS I p.9), kon u specifieke gegevens verstrekken over uw reisroute (u nam een taxi tot in Nazran, nam van hieruit een minibus zonder ramen naar Brest; CGVS I p.8) en verklaarde u weet te hebben van gebeurtenissen die zich in Nazran zouden hebben voorgedaan (u had over schietpartijen en aanslagen gehoord; CGVS I p.9).

De enige lokalisering die u toestond, zijnde uw verklaring dat uw woning volgens u niet aan de rand van Ekazjevo gelegen was (u hoorde immers veel lawaai), komt hierbij niet overeen met de verklaring van uw echtgenote. Zij beweerde dat het huis hier immers wel gelegen was (CGVS I p.4).

Er dient hierbij te worden opgemerkt dat ook zij verklaarde het adres van het huis niet te kennen, dit ondanks het feit dat zij hier vanuit Grozny meermaals naartoe was gereisd.

Verder werd vastgesteld dat u de familienaam van de eigenaar van de flat, zijnde uw huisbaas, niet kon geven. Gedurende het eerste interview voor het CGVS verklaarde u over deze persoon dat u geen contact met hem onderhield en hij u niet durfde te contacteren (CGVS I p.9). In dezelfde lijn verklaarde u later dat uw echtgenote evenmin contact had met de eigenaar (CGVS II p.9). Uw echtgenote beweerde echter reeds gedurende haar eerste interview voor het Commissariaat-generaal dat het de eigenaar was die haar naar Ekazjevo bracht wanneer zij u wilde bezoeken. Zij specificeerde hierbij dat u de eigenaar naar haar zond om haar te gaan ophalen. Ook bij haar werd weliswaar vastgesteld dat zij, ondanks dit

gegeven, de eigenaar niet bij naam kon noemen (CGVS I p.3-4). U werd, gedurende uw tweede interview op het CGVS, op deze verklaringen van uw echtgenote gewezen en beweerde dat deze ritten geen contact inhielden. U verklaarde daarnaast dat u de eigenaar twee à drie keer per week ontmoette en dat hij meermaals inkopen voor u deed. Ook dit bestempelde u niet als contact. Het is echter duidelijk dat deze nieuwe verklaring in tegenstrijd is met uw oorspronkelijke bewering.

Er moet hieraan worden toegevoegd dat wars van het feit dat u meermaals aangaf een gesprek tussen man en vrouw als ongehoord te beschouwen uw echtgenote verklaarde dat u haar telefoonnummer aan de eigenaar gaf.

Verder kon u geen enkel bewijs aanbrengen dat uw identiteit staat. U verklaarde dat u nooit over een paspoort heeft beschikt. U beweerde dat dit kwam door de invoering van een nieuw paspoortstelsel waarbij personen geboren in de jaren 1976-77 problemen ondervonden. In plaats van een paspoort zou u een forma 9 hebben gekregen dat u om het half jaar kon verlengen. U heeft hierna nooit een paspoort aangevraagd omdat u hiervoor over bepaalde documenten (paspoorten ouders/geboorteakte) moest beschikken. U beweerde verder dat in maart 2003 uw ex-man uw forma 9 afnam. Sindsdien beschikte u over geen enkel identiteitsdocument meer (CGVS I p.6-7).

Er dienen wat deze verklaring betreft echter enkele opmerkingen te worden gemaakt.

Ten eerste slaagde u er niet de reden waarom u in plaats van een paspoort een forma 9 kreeg te verduidelijken.

Ten tweede gaf u nauwelijks opheldering omtrent de vraag waarom u nooit een paspoort aanvraagde. Het feit dat u hiervoor over bijkomende documenten moest beschikken is daarenboven geen onoverkomelijk obstakel. Zo kon u bijvoorbeeld uw geboorteakte opvragen.

Er moet hierbij worden opgemerkt dat u het ene moment uw geboorteakte en het andere moment de paspoorten van uw ouders noemde als de nodige documenten tot het bekomen van een paspoort.

Ten derde moet worden geconstateerd dat tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgetekend dat u in het verleden een paspoort bezat. Dit paspoort werd door uw vader bijgehouden en ging verloren toen hij vermist raakte (DVZ punt 21). U werd hiermee geconfronteerd en verklaarde dat het niet uw paspoort maar uw geboorteakte was die samen met uw vader verdween (CGVS II p.9). Dit vindt echter geen weerslag in het administratief verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tot slot is het ongeloofwaardig dat u sinds uw verlies van de forma 9 in 2003 zonder enig identiteitsdocument in Tsjetsjenië leefde. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat in de Russische Federatie een identificatieplicht bestaat en dat iedereen ouder dan 14 jaar zich te allen tijde dient te kunnen legitimeren aan de hand van een binnenlands paspoort, een militaire kaart, een rijbewijs of elke andere identiteitskaart waar zowel een foto als de naam van de houder op vermeld staan en tevens informatie wordt gegeven over deze persoon. Het niet in het bezit zijn van een geldig identiteitsbewijs is een bestuursrechtelijke overtreding en kan bestraft worden met een geldboete. Uit informatie blijkt daarbij dat nog in oktober 2007 grootschalige paspoortcontroles in Grozny werden georganiseerd. Aangezien het voor Russische staatsburgers moeilijker zal zijn om zonder identiteitsdocumenten normaal te functioneren binnen de Russische maatschappij mag er verwacht worden dat alle Russische staatsburgers er steeds op zullen toezien dat ze in het bezit te zijn van deze documenten. Indien ze, om welke reden dan ook, niet beschikken over geldige identiteitsdocumenten, dan mag verwacht worden dat ze steeds een maximale inspanning zullen leveren om deze alsnog te bekomen. Uit uw relaas blijkt hierbij dat u normale (woon-, werk-) activiteiten ontplooid in Tsjetsjenië.

Het feit dat u niet aannemelijk kan maken sinds 2003 in Tsjetsjenië zonder enig identiteitsdocument te hebben geleefd doet het vermoeden rijzen dat u mogelijk uw paspoort voor de Belgische asielinstanties achterhoudt in een poging informatie aangaande uw identiteit en/of uw laatste verblijfplaatsen te verbergen. Wat dit laatste betreft is het immers zo dat uit uw binnenlands paspoort uw registratie en uw werkelijke verblijfssituatie zou kunnen blijken.

Hiernaast dient opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

U verklaarde dat u vanuit Nazran in een minibus naar Brest reisde in het bezit van een vals internationaal paspoort en vergezeld door een smokkelaar.

U bleek echter nauwelijks op de hoogte te zijn van de identiteitsgegevens (geboortedatum, geboorteplaats, woonplaats....) die u tijdens de reis door middel van het valse paspoort zou hebben aangenomen. U kent uitsluitend de valse naam. U bent evenmin op de hoogte of het valse paspoort al dan niet een visum bevatte en u kent dus ook geen details met betrekking tot een eventueel visum (CGVS II p.8).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt nochtans dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens in het paspoort dat u zou hebben gebruikt niet zou kennen en/of dat u niet zou zijn ingelicht door de smokkelaar aangaande de gegevens in het paspoort.

Hier kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijsstuk van uw beweerde vluchtroute kon aanbrengen.

U bleek daarbij geen enkele plaats te kunnen noemen die u op uw weg van Nazran naar Brest passeerde (CGVS I p.8).

U verklaarde wat dit betreft dat u de weg niet zag omdat u vermoeid was en omdat u bijziend bent. Dit is echter geen afdoende verklaring.

Inzake uw vluchtmotief diende te worden vastgesteld dat u zich deels baseerde op de problemen van uw echtgenoot en deels op eigen problemen.

Wat uw eigen problemen betreft moet worden vastgesteld dat u, door het feit dat uw verklaringen aangaande uw verblijfssituatie van de laatste jaren, uw identiteitsdocumenten en uw reisroute niet aannemelijk zijn, het Commissariaat-generaal niet de mogelijkheid biedt daar uitspraak over te doen.

Wat de problemen van uw echtgenoot betreft moet worden vastgesteld dat, zoals hierboven reeds vermeld, in het kader van zijn asielaanvraag een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Daarom kan in uw hoofd evenmin op basis van dezelfde motieven besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw partner is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Op basis van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u door uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofd een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade vast te stellen.

Het attest van de administratie van Verchnyj Naur, waarin uw woonplaats wordt bevestigd, kan deze beslissing niet wijzigen. Vooraleerst maakt zij geen melding van de door u genoemde problemen. Daarnaast blijkt uit uw relaas dat u sinds september 2004 in gorodok Mayakovski woonde en werkte (CGVS II p.2)., daar waar het attest vermeldt dat u tot 2007 in Verchnyj Naur woonde. U werd hierop gewezen en verklaarde dat uw familie in Verchnyj Naur woonde, dat u er naar school bent gegaan en dat u er nog kwam (CGVS II p.9). Dit lijkt echter onvoldoende om te kunnen attesteren dat u er tot 2007 woonde."

4.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, en in navolging daarvan van de artikelen 57/6 en 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Zij stelt dat haar partner immers wel degelijk dient te worden erkend als vluchteling.

Zij voegt hier aan toe dat "het voor haar niet mogelijk was om identiteitsbewijzen mee te nemen tijdens haar vlucht gezien de reden waarom zij samen met haar man het land

ontvlucht is", en dat het logisch is dat zij de inhoud niet kent van het valse paspoort waarmee zij naar België is gereisd aangezien zij dit paspoort maar korte tijd kon zien en het haar vervolgens weer werd afgenomen door de smokkelaar.

4.2. De Raad benadrukt het belang voor een asielzoeker om zijn identiteit te bewijzen. Het bewijs van identiteit betreft immers een essentieel element in iedere procedure.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster geen identiteitsdocumenten aanbrengt, en bovendien incoherente en ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot deze documenten.

Zo verklaart verzoekster tijdens haar verhoor van 15 oktober 2007 dat *"De PP die in 1996 afgegeven werden waren niet meer geldig. Eigenlijk alles wat ten tijde van Dudayev was. Juist toen kreeg ik mijn PP."* om nagenoeg onmiddellijk erna te verklaren dat *"Ik had geen PP. In 1996 werden geen PP uitgereikt."* (zie verhoorverslag, p. 6).

Deze laatste verklaring is bovendien in strijd met haar verklaring tijdens haar verhoor van 23 augustus 2007 (zie verhoorverslag, nr. 21) dat *"Ik had een binnenlands paspoort [...]"*, en deze in haar verzoekschrift dat *"het voor haar niet mogelijk was om identiteitsbewijzen mee te nemen tijdens haar vlucht [...]"* hetgeen doet veronderstellen dat zij in haar land van herkomst wel degelijk beschikte over identiteitsdocumenten. Verzoekster verklaart daarnaast ook dat zij meerdere jaren zonder enig identiteitsdocument heeft geleefd in Tsjetsjenië (zie verhoorverslag van 15 oktober 2007, p. 6), hetgeen trouwens ongeloofwaardig is in het licht van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie stuk 16) volgens de welke er een identificatieplicht bestaat in de Russische Federatie voor alle onderdanen vanaf 14 jaar die het Russische staatsburgers zeer moeilijk maakt om zonder identiteitsdocumenten normaal te functioneren binnen de Russische maatschappij.

Verzoekster legt eveneens ongeloofwaardige verklaringen af over haar reisweg.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie stuk 16) blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en zeker aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd.

In strijd met deze informatie verklaart verzoekster echter nooit gecontroleerd te zijn geweest tijdens haar reis van de Russische Federatie naar België (zie verhoorverslag van 15 oktober 2007, p. 8). Verzoekster verklaart verder niet te weten via welke landen zij is gereisd, omdat naar zij beweert, vermoeid was en daarbij bijziend (zie voormeld verhoorverslag, zelfde blz.).

Ook deze verklaring kan niet als geloofwaardig worden aanvaard; een illegaal vertrek en het ermee gepaard gaand gevaar op ontdekking, scherpt integendeel de waakzaamheid aan.

Verzoekster legt ten slotte tegenstrijdige verklaringen af over de inhoud van het valse paspoort waarmee zij stelt te zijn gereisd.

Terwijl zij zowel tijdens haar verhoor van 23 augustus 2007 (zie verhoorverslag, nr. 3) als aanvankelijk tijdens haar verhoor van 15 oktober 2007 (zie verhoorverslag, p. 8) verklaart dat het paspoort op naam van *"Indira"* stond, verklaart zij verder tijdens laatst vermeld verhoor (zie verhoorverslag, p.9) dat het paspoort op naam van *"Angela"* stond.

De Raad besluit hieruit dat geen geloof kan worden gehecht noch aan het illegale vertrek van verzoekster uit de Russische Federatie, noch aan haar beweringen dat zij over geen identiteitsdocumenten beschikt. De Commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat er sterke aanwijzingen zijn dat verzoekster haar paspoorten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

De Raad leest in het administratief dossier dat verzoeksters als asielrelaas aanvoert dat zij haar land is ontvlucht, enerzijds omdat haar partner ervan wordt verdacht lid te zijn van de Tsjetsjeense rebellenbeweging, en anderzijds omdat haar ex-echtgenoot de bloedwraak over haar heeft uitgesproken (zie vragenlijst, rubriek 3, vraag 4).

Wat betreft de problemen van haar echtgenoot, merkt de Raad op dat deze als ongeloofwaardig werden beoordeeld door de Raad bij arrest nr. 16.917 van 2 oktober 2008.

Bijgevolg kan verzoekster niet steunen op deze problemen teneinde aannemelijk te maken een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van het Verdrag van Genève.

Wat betreft de problemen van verzoekster met haar ex-echtgenoot, stelt de Raad vast dat verzoekster er niet in slaagt deze door stukken te bewijzen. Verzoekster verklaarde nochtans dat haar ex-echtgenoot de bloedwraak over haar heeft uitgesproken naar aanleiding van de begrafenis en derhalve het overlijden van zijn tante (zie vragenlijst, rubriek 3, vraag 5).

Verzoekster maakt bovendien niet aannemelijk dat deze problemen verband houden met één van de gronden van vervolging vervat in artikel 48/3, §4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Uit verzoekster verklaringen kan immers worden afgeleid dat haar ex-echtgenoot haar dood wilde enkel omdat hij haar als persoon verantwoordelijk hield voor de dood van zijn tante.

Verzoekster maakt ten slotte, gezien de ongeloofwaardigheid van haar partner zijn problemen, niet aannemelijk dat zij voor deze problemen niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten van haar land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 om te worden erkend als vluchteling. Er is dan ook geen schending van artikel 57/6 van dezelfde wet door de Commissaris-generaal.

Artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève heeft ten slotte geen directe werking binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

5.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van de formele motiveringsverplichting, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, aangezien de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet gemotiveerd wordt.

Zij vervolgt *“dat er nochtans zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer zij naar Tsjetsjenië zou terugkeren, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade en zij zich niet onder bescherming van dat land zal kunnen stellen.”*

5.2. De Raad leest in de bestreden beslissing dat de Commissaris-generaal aan verzoekster weigerde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, omdat *“moet geconcludeerd worden dat u door uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen”*.

De Raad benadrukt verder dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst kan volstaan, maar dat hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

Louter stellen *“dat er nochtans zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer zij naar Tsjetsjenië zou terugkeren, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade en zij zich niet onder bescherming van dat land zal kunnen stellen.”* is bijgevolg onvoldoende.

De Raad beschikt zelf over geen aanwijzingen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 oktober 2008 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.